

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

10 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Timofti Vladimir,

Judecătorii: Toma Nadejda și Boico Victor,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către avocatul Barbacar Anatolie în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 15 decembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2018, în cauza penală în privința lui

Minciuna Dumitru xxxxx, născut la xxxxx,
originar și domiciliat xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 10.10.2016 – 15.12.2017;

Instanța de apel: 22.01.2018 – 24.04.2018;

Instanța de recurs: 12.07.2018 – 10.10.2018.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 15 decembrie 2017, Minciuna Dumitru a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 42 alin. (2), 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, la 15 (cincisprezece) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

A fost respinsă cerința procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Rebeja Grigori în baza art. art. 42 alin. (2), 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, însă în privința acestuia hotărârile judecătorești nu se contestă cu recurs ordinar.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că inculpatul Minciuna Dumitru, împreună cu o altă persoană, în noaptea de 29 spre 30 iulie 2013, fiind ambii în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în gospodăria cet. Rebeja Maria, xxxxx, situată în xxxxx și, urmărind scopul omorului ultimei, în rezultatul conflictului apărut între aceștia, Minciuna Dumitru cu ajutorul unui obiect asemănător cu funia, a strangulat-o pe victimă care și-a pierdut cunoștința, după ce continuându-și acțiunile infracționale îndreptate în direcția omorului persoanei indicate, împreună cu cealaltă persoană, au încărcat-o într-o căruță și au transportat-o pe malul râului Nistru din preajma localității menționate, unde cu

ajutorul unei bărci gonflabile, Minciuna Dumitru a dus-o la mijlocul râului Nistru și a scufundat-o în apă, iar cealaltă persoană îl aștepta pe mal.

Conform concluziilor raportului de expertiză medico-legală nr. 126 din 19 iulie 2016, „cauza probabilă a decesului cet. Rebeja Maria este asfixia mecanică prin înec”.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, omorul unei persoane, săvârșit de 2 sau mai multe persoane, cu deosebită cruzime.

3. Avocatul Barbacar Anatolie în numele inculpatului, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate în baza art. 323 alin. (1) Cod penal, cu încetarea procesului penal în temeiul Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

În motivarea apelului a invocat că prima instanță, la adoptarea sentinței, incorect a parafrazat declarațiile martorului Hazov Constantin depuse în instanța de judecată, punând la baza sentinței declarațiile acestuia date în cadrul urmăririi penale, care sunt contradictorii.

În cadrul ședinței de judecată martorul Hazov Constantin a declarat că a văzut cum anume Rebeja Grigore a scos funia de la gâtul victimei.

Faptul că Minciuna Dumitru nu a participat la omorul lui Rebeja Maria se dovedește și prin procesul-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 26 iunie 2016, care au avut loc între învinuitul Minciuna Dumitru și ofițerul de investigații al Direcției nr. 2 a INI al IGP, Jîgnea Igor.

Astfel, a invocat că declarațiile date către Minciuna Dumitru atât în cadrul urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești, și anume că nu a participat la omorul lui Rebeja Maria, sunt veridice și se completează unele pe altele, iar acțiunile acestuia greșit au fost încadrate în baza art. 145 Cod penal, acestea urmând a fi reîncadrate în baza art. 323 Cod penal și în privința lui urmând a fi aplicată amnistia.

Totodată, a susținut, că în acțiunile lui Minciuna Dumitru lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, fapt ce rezultă din materialele cauzei penale, din declarațiile martorilor și ale inculpatului, care nu au fost combătute de către procuror.

În opinia apărării, acuzarea nu a prezentat careva probe în sensul învinuirii lui Minciuna Dumitru, ordonanța de punere sub învinuire este abstractă, emisă cu încălcarea gravă a Codului de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2018, a fost respins apelul și menținută sentința.

4.1. În argumentarea soluției pronunțate, instanța de apel a menționat că prima instanță, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a verificat complet sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia privind

vinovăția inculpatului, care se confirmă prin probele acumulate la dosar, cercetate în prima instanță și în instanța de apel, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Instanța de apel a stabilit, că vinovăția inculpatului este dovedită prin următoarele probe: declarațiile succesului părții vătămate Dicusar Nina; ale martorilor Rotaru Gheorghe, Ababii Alexei, Rebeja Natalia, Zuico Vera, Rebeja Anatolie, Minciuna Ivan, Hazov Constantin precum și prin probele scrise: procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului, efectuată cu participarea martorului Hazov Constantin și cu aplicarea mijloacelor de înregistrare audio și video (f.d. 168-170, vol.I); procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului, efectuat cu participarea martorului Nicolaev Natalia (f.d. 176-178, vol.I); procesul-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 26 iunie 2016, care au avut loc între învinuitul Minciuna Dumitru și ofițerul de investigații al Direcției nr. 2 a INI al IGP, Jîgnea Igor (f.d. 127-135, vol.I); raportul de constatare medico-legală nr. 1319 din 10 septembrie 2013 (f.d. 62-64, vol.I); raportul de expertiză medico-legală nr. 126 din 19 iulie 2016 (f.d. 20-29, vol.II); procesul-verbal de confruntare dintre învinuitul Minciuna Dumitru și martorul Hazov Constantin (f.d. 91-95, vol.II); raportul de constatare medico-legală nr. 1319 din 10 septembrie 2013 (f.d. 62-64, vol.I).

Instanța de apel a remarcat, că prima instanță corect a respins poziția apărării cu privire la faptul că inculpatul Minciuna Dumitru urmează a fi tras la răspundere pentru favorizarea infracțiunii în conformitate cu art. 323 alin. (1) Cod penal, or, aceasta poartă un caracter declarativ, fiind combătută prin probele prezentate de către acuzare și care confirmă în totalitate săvârșirea infracțiunii incriminate.

De asemenea, în opinia instanței de apel prima instanță în mod corect a apreciat critic declarațiile inculpatului Minciuna Dumitru date în cadrul cercetării judecătorești, și anume *„după ce a încărcat obiectul în căruță, și Rebeja Grigori i-a spus că va merge cu Hazov Constantin până în vale și când se întorc îl vor telefona, iar el a plecat acasă, deoarece nu locuia departe. Peste o oră a fost telefonat de Rebeja Grigori și iarăși s-au întâlnit să servească băuturi alcoolice. Doar atunci a aflat că obiectul pe care l-a încărcat în căruță era cadavrul lui Rebeja Maria”* și le-a considerat o formă de eschivare de răspundere penală pentru faptele săvârșite.

Instanța de apel a respins și argumentul apelantului potrivit căruia, faptul că Minciuna Dumitru nu a participat la omorul lui Rebeja Maria se mai dovedește și prin procesul-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 26 iunie 2016, care a avut loc între învinuitul Minciuna Dumitru și ofițerul de investigații al Direcției nr. 2 a INI al IGP, Jîgnea Igor, or, potrivit conținutului procesului-verbal enunțat, Minciuna Dumitru a declarat că atunci când a ajuns în ogradă la Rebeja Grigori, trupul era învelit și el împreună cu Rebeja Grigori l-au încărcat în căruță. Peste vreo 5-10 min a venit și Hazov Constantin și toți trei au plecat spre râul Nistru, în regiunea numită „La pietriș”, unde apa este curgătoare. Atunci toți trei au intrat în apă și au aruncat-o pe Rebeja Maria în apă. După care au urcat toți trei în căruță și pe drum Rebeja Grigori le-a spus că cadavrul este mama lui, și a ucis-o din cauză că a vândut vaca fără permisiunea ei, și ea i-a spus

că va merge și va declara la poliție. Atunci le-a spus să nu audă nici o vorbă, că de altfel vor fi lângă dânsa. Nu știa că încarcă trupul lui Rebeja Maria, a înțeles asta doar când au descărcat-o din căruță. Era învelită într-o plapumă, fiind legată și nu se vedea nimic. Înainte de a o arunca în apă, Rebeja Grigori a dezvelit-o pe Rebeja Maria, atunci a văzut ce era în plapumă (f.d. 128-134, vol.I).

Respingând apelul, instanța de apel a reținut ca plauzibilă concluzia primei instanțe potrivit căreia, infracțiunea de omor în privința lui Rebeja Maria s-a consumat din momentul aruncării acesteia în apă de către Rebeja Grigori și Minciuna Dumitru, or, din raportul de expertiză medico-legală nr. 126 din 19 iulie 2016, rezultă că cauza probabilă a decesului cet. Rebeja Maria este asfixia mecanică prin înec (f.d. 20-29, vol.II), iar declarațiile lui Minciuna Dumitru, precum că doar a încărcat obiectul în căruță, coincid cu cele ale lui Hazov Constantin, însă ultimul mai indică că a văzut cum Minciuna Dumitru a scos funia de la gâtul lui Rebeja Maria, fapt ce dovedește că totuși Minciuna Dumitru împreună cu Rebeja Grigori au contribuit la omorul lui Rebeja Maria, inclusiv prin faptul că au aruncat-o în râul Nistru, ce a generat moartea acesteia din cauza asfixiei prin înec.

Astfel, fiind respinse argumentele apelantului cu referire la faptul, că acțiunile inculpatului Minciuna Dumitru au fost greșit încadrate în baza art. 145 Cod penal, acestea urmând a fi reîncadrate în baza art. 323 Cod penal.

La acest capitol, instanța de apel a remarcat că, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 323 Cod penal se exprimă în fapta prejudiciabilă constând în acțiunea de favorizare dinainte nepromisă a infracțiunii grave, deosebit de grave sau excepțional de grave. Favorizarea dinainte nepromisă presupune că acțiunea sau inacțiunea de favorizare a infracțiunii trebuie să fie săvârșită în lipsa unei preordinări, adică fără o promisiune prealabilă, ceea ce înseamnă că făptuitorul a acționat fără să-și dea dinainte acordul la comiterea acesteia, adică făptuitorul nu a promis - înainte de sau în timpul săvârșirii de către cel favorizat a infracțiunii - că-l va favoriza în vreun fel.

Însă, în cazul când ajutorul a fost promis din timp, cele săvârșite reprezintă complicitatea la infracțiunea corespunzătoare (sustragere, șantaj, contrabandă, omor intenționat etc.), și, în asemenea circumstanțe, acțiunile infractorului nu pot fi calificate ca favorizare a infracțiunii.

Prin urmare, reieșind din faptul că inculpatul Rebeja Grigori, împreună cu inculpatul Minciuna Dumitru în noaptea de 29 spre 30 iulie 2013, fiind ambii în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în gospodăria cet. Rebeja Maria, și, urmărind scopul omorului ultimei, în rezultatul conflictului apărut între aceștia, Minciuna Dumitru cu ajutorul unui obiect asemănător cu funia, a strangulat-o pe victimă care și-a pierdut cunoștința, după ce continuându-și acțiunile infracționale îndreptate în direcția omorului persoanei indicate, împreună cu Rebeja Grigori, au încărcat-o într-o căruță și au transportat-o pe malul râului Nistru din preajma localității menționate, unde cu ajutorul unei bărci gonflabile, Minciuna Dumitru a dus-o la mijlocul râului Nistru și a scufundat-o în apă, iar Rebeja Grigori îl aștepta pe mal, acțiunile acestuia nu mai pot fi calificate ca favorizare a infracțiunii, dar reprezintă complicitate la infracțiunea de omor intenționat a unei persoane.

Instanța de apel a mai constatat că deși Minciuna Dumitru a acționat de comun acord cu Rebeja Grigori, el nu a manifestat nici un fel de renunț la acțiunile

sale, sau de a-l împiedica pe Rebeja Grigori de la curmarea actului infracțional, dar din contra prin acțiuni proprii a strangulat-o, și, apoi a aruncat-o pe Rebeja Maria în râu, astfel, a conștientizat consecințele ce pot surveni și a admis conștient survenirea acestora.

În concluzie, instanța de apel a reținut ca fiind corectă afirmația primei instanțe, precum că Minciuna Dumitru a participat la săvârșirea omorului asupra lui Rebeja Maria.

4.2. La capitolul individualizării pedepsei penale instanța de apel a remarcat, că prima instanță corect a aplicat prevederile art. 7, 75 Cod penal, reținând că inculpatul Minciuna Dumitru a săvârșit cu intenție o infracțiune excepțional de gravă, cu deosebită cruzime, îndreptată împotriva vieții persoanei, care este una din valorile primordiale ale societății, anterior nu a fost judecat, nu a recunoscut vina, nu a conștientizat gravitatea faptelor săvârșite, astfel că reeducarea inculpatului, precum și, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane, este posibilă doar prin stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de norma legală, care este privativă de libertate.

5. Avocatul Barbacar Anatolie în numele inculpatului, în termenul prevăzut de lege, invocând temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 8), 12), 16) Cod de procedură penală, contestă hotărârile judecătorești cu recurs ordinar, solicitând casarea acestora cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate în baza art. 323 alin. (1) Cod penal, cu încetarea procesului penal în temeiul Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

În argumentarea recursului menționează că vinovăția inculpatului Minciuna Dumitru în săvârșirea infracțiunii incriminate nu a fost confirmată, din contra din declarațiile martorului Hazov Constantin fiind demonstrat contrariul.

Consideră că instanțele de fond incorect au parafrazat declarațiile date către martorul Hazov Constantin în instanța de judecată, punând la baza sentinței declarațiile acestuia date în cadrul urmăririi penale, care sunt contradictorii.

În cadrul ședinței de judecată martorul Hazov Constantin a declarat că a văzut cum anume Rebeja Grigore a scos funia de la gâtul lui Rebeja Maria, fapt care a fost reconfirmat și concretizat în ședința de judecată.

Consideră că nevinovăția lui Minciuna Dumitru se demonstrează și prin procesul-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 26 iunie 2016, care au avut loc între învinuitul Minciuna Dumitru și ofițerul de investigații al Direcției nr. 2 a INI al IGP, Jignea Igor.

Astfel susține că, declarațiile date de către Minciuna Dumitru atât în cadrul urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești, și anume că nu a participat la omorul lui Rebeja Maria, sunt veridice și se completează unele pe altele, iar acțiunile acestuia greșit au fost încadrate în baza art. 145 Cod penal, urmând a fi reîncadrate în baza art. 323 Cod penal.

Este de opinie, că acuzarea nu a prezentat explicații și probe pertinente, verosimile și plauzibile în vederea elucidării neconcordanțelor expuse în actul de

învinuire formulat inculpatului, iar, potrivit art. 8 alin. (2) Cod de procedură penală, ultimul nu este obligat să dovedească nevinovăția sa.

Faptul că în acțiunile lui Minciuna Dumitru lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate se dovedește prin materialele cauzei penale, prin declarațiile martorilor, prin declarațiile învinuitului Minciuna Dumitru - declarații care nu au fost combătute de către procuror, ordonanța de punere sub învinuire fiind abstractă - emisă cu încălcarea gravă a Codului de procedură penală, acțiunile învinuitului nefiind individualizate de către procuror.

Făcând referire la jurisprudența CtEDO, cauzele Roșca versus Moldova, nr. 6267/02 și Beian versus România, nr. 30658/05), recurentul menționează că dreptul la un proces echitabil, ar însemna dreptul petiționarului de a se bucura de o audiere publică corectă și dreptul acesteia de a nu fi discriminat atât în cursul examinării cauzei, precum și prin actul judecătoresc pronunțat.

Astfel, relevă că din momentul în care instanța de judecată, în cauze analogice au dat hotărâri diferite, condamnatul Minciuna Dumitru în coraport cu ceilalți învinuiți/inculpați, este supus discriminării.

În astfel de situații CtEDO a apreciat că practica judiciară neunitară este contrară principiului siguranței publice, care este implicită în ansamblul articolelor Convenției și constituie unul din elementele fundamentale ale statului de drept.

6. Procurorul a prezentat referință privind opinia sa asupra recursului declarat de apărare, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece motivele invocate au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, și o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza hotărârii de condamnare, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei și respectiv hotărârea contestată conține motive legale pe care se întemeiază soluția.

7. Verificând argumentele recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

După cum rezultă din conținutul cererii de recurs declarată de avocatul inculpatului, se atestă că titularul cererii nominalizate critică decizia instanței de apel sub aspectul temeiurilor de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 8), 12), 16) Cod de procedură penală, potrivit căror hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când 8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde; 12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită; 16) norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Generalizând criticele recursului sub aspectul temeiurilor de casare prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 8), 12) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că, apărarea invocă dezacordul cu faptul că în speță nu a fost dovedită vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de omor intenționat, săvârșit de 2 sau mai multe persoane, cu deosebită cruzime, deoarece acțiunile descrise în actul de învinuire corespund elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 323 Cod penal.

Însă examinând aceste argumente în raport cu decizia contestată, Colegiul penal conchide că motivele invocate de recurent nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului menționat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de autor.

Așadar, instanța de recurs statuează, că potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit materialelor cauzei, prima instanță l-a recunoscut vinovat și condamnat pe Minciuna Dumitru în baza art. art. 42 alin. (2), 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

În acest sens, instanța de apel a conchis, că probele administrate au confirmat integral vinovăția lui Minciuna Dumitru în săvârșirea infracțiunii de omor intenționat, săvârșit de 2 sau mai multe persoane, cu deosebită cruzime.

Colegiul penal a ajuns la concluzia, că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, ajungând la o concluzie întemeiată privind vinovăția inculpatului Minciuna Dumitru în săvârșirea infracțiunii imputate.

De asemenea Colegiul penal conchide, că nu și-au găsit confirmare argumentele recurentului precum că calificarea acțiunilor lui Minciuna Dumitru

este greșită, în sensul că inculpatul nu a participat la săvârșirea omorului lui Rebeja Maria și din acest considerent acțiunile acestuia urmau a fi încadrate în baza art. 323 Cod penal, adică favorizarea dinainte nepromisă a unei infracțiuni deosebit de grave.

Aceasta deoarece, instanța de apel la judecarea apelului declarat de către apărare, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 4 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs România* din 16 februarie 2010, statuează că art. 6 §1 din CțEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*hotărârea Van de Hurk vs Olanda, din 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În ceea ce privește referirea recurentului la temeiul prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 16) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că acest temei poate fi invocat atunci când norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție în cauze similare.

Acest temei este îndreptat spre unificarea practicii judiciare, iar la invocarea temeiului respectiv de drept, sarcina probațiunii îi revine recurentului, care prin exemple elocvente cu referire la cauze concrete, trebuie să demonstreze faptul că instanța de recurs în cauze similare, anterior a adoptat soluții contradictorii cu cele reținute în speța în cauză.

La caz însă, se reține că apărarea nu a făcut careva referiri la cauze concrete prin care Curtea Supremă de Justiție ar fi aplicat normele de drept relevante în speță, altfel decât în cauza dedusă judecății, prin urmare se apreciază ca declarativ argumentul dat.

Astfel, în circumstanțele în care recursul nu este motivat sub aspectul temeiului de casare invocat, instanța de recurs nu poate examina posibilitatea modificării încadrării juridice a faptelor incriminate inculpatului de către instanțele de fond, deoarece instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate.

Astfel, erorile de drept invocate de recurent, prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 8), 12), 16) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, iar din aceste considerente recursul declarat de avocatul Barbacar Anatolie în numele inculpatului urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Barbacar Anatolie în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2018, în cauza penală în privința lui ***Minciuna Dumitru xxxxx***, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la ***09 noiembrie 2018***.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor